ÎN VIZITĂ LA UN CENTRU DE CULTURISM

GIGANȚII DE LA CONSTANȚA...

Cultul pentru frumusețea corpului este cunoscut din cele mai vechi timpuri. Dorința fiecărui om de a avea o înfățișare cît mai plăcută nu surprinde pe nimeni nici în zilele noastre, cu atît mai mult cu cît complexul de exerciții menit să contribuie la aceasta constituie și un mijloc

de păstrare și fortificare a sănătății. De aceea, nu am fost surprinși aflînd că la Constanța — datorită preocupării Consiliului județean pentru educație fizică și sport — a luat ființă, cu cîtva timp în urmă, un centru de culturism. Funcționînd pe lîngă clubul FARUL, *noua secție s-a bucurat de aprecierea tinerilor și mai vîrstnicilor chiar din prima zi a existenței sale.*

Într-o sală special amenajată — în care poți crede că te afli într-un cabinet medical — *își desfășoară programul zilnic 50 de practicanți ai culturismului.* Contra unei taxe de 75 de lei lunar, ei iau 6 lecții (a cîte două ore fiecare) pe săptămînă. Sub supravegherea permanentă, atentă și competentă a maestrului sportului LISIAS IONESCU *și avînd la dispoziție helcometre cu scripeți, haltere de diferite greutăți, gantere, bănci de gimnastică, bară fixă suspendată în plafon, vibratoare electrice* și *spaliere* — tinerii care au început exercițiile în primele zile ale lui noiembrie au devenit acum adevărați Herculi. Pentru desfășurarea în cele mai bune condiții a lecțiilor *s-a amenajat o saună electrică cu raze infraroșii și o încăpere cu dușuri.* Trebuie adăugat că *întreaga activitate se desfășoară sub strict control medical.* Exercițiile și programele săptămînale sînt afișate pe un panou, fiecare cursant lucrînd individual și fiind corectat, dacă este cazul, de antrenor. O parte a exercițiilor se desfășoară în ritmul unor melodii antrenante de muzică ușoară.

În momentul de față, *se studiază posibilitatea înființării unui al doilea centru care să fie pus la dispoziția tinerelor.* „Evele" — deși nici una nu se îndoiește de frumusețea corpului ei — doresc să atingă perfecțiunea.

Popularitatea de care se bucură culturismul, atracția pe care o exercită asupra oamenilor de cele mai diverse preocupări și profesii — *impun înființarea unor centre speciale în toate județele țării.* De altfel *consiliile județene au sarcini precise în acest sens, reieșite din planul de măsuri adoptat de CNEFS la Plenara din februarie 1970.*

prof. Mihai DRAGOMIRESCU

din Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport

Octav Luchide ni se destăinuie...

UN OM DE FOTBAL DESPRE ALȚI OAMENI DIN FOTBAL

- *În acest joc se investește un enorm capital sufletesc*
- *Alec James, fotbalistul ideal*
- *„Minunea blondă" înaintea lui Bodola*
- *Apolzan, un jucător de superclasă*
- *Dinu este din „aceeași familie" cu Gemmel*
- *Hugo Meisl — părintele spiritului ofensiv*
- *Vittorio Pozzo — un... general al fotbalului*
- *Viitorul fotbalului românesc? Cluburile!*

Cu Octav Luchide — una din cele mai puternice și mai reprezentative personalități din fotbalul românesc, omul care l-a iubit atît de mult încît și-a... confundat peste 50 de ani din viață cu destinele lui — am avut zilele trecute o convorbire pe care o consemnez cu convingerea că vorbele și ideile exprimate de acest decan „de jure" al fotbalului românesc merită să fie scrise și citite.

— REP: Scriitorul Eugen Barbu spunea cîndva că fotbalul este o glumă în 11. Dv. care i-ați consacrat peste cinci decenii din viață acestei „glume", ce interpretare dați metaforei?

— O. LUCHIDE: N-aș putea spune că metafora lui Eugen Barbu n-are substanță. Are, dacă ne gîndim că nu 11, ci de 100 x 11 milioane de viețuitori ai Terrei îi consacră „glumei" un mare capital sufletesc. Printre aceștia, îl știu, de multă vreme, și pe scriitorul Barbu. Apoi, deși glumele fac parte din viața noastră, cred că fotbalul ne solicită mai mult — NE IA MAI MULT ȘI NE DĂ MAI MULT — și am să fac o referință la un alt scriitor „mușcat" de această pasiune, la celebrul **Camus,** memorabil și prin profesiunea de credință vizavi de fotbal pe care a făcut-o lumii.

Este adevărat că noi glumim adesea cu fotbalul, dar îl luăm, fără îndoială, mult mai în serios decît o arătăm, de vreme ce ne supărăm, de atîtea ori, așa de tare pe el.

— REP: Martor avizat al istoriei vii a evoluției fotbalului, ați remarcat fără îndoială marile schimbări calitative survenite în joc, schimbări care-i determină pe unii să spună că, de pildă, în comparație cu fotbalul antebelic, cel actual este aproape... alt joc. Printre aceste reale deosebiri, marea diferență de ritm este un capitol adeseori adus în discuție. Care este punctul dv. de vedere față de acest aspect?

— O.L.: Viața, astăzi, este dominată de viteză, de dinamism. (Pînă și bătrînii din zilele noastre sînt mai dinamici decît cei de acum 50 de ani). Nu este o întîmplare că fotbalul este azi mult mai rapid. Punînd însă în ecuație viteza lui cu eficiența și cu spectaculozitatea, cred că acest ultim parametru este vizibil diminuat. Iar eficiența? Asta-i problema problemelor fotbalului actual. Ea înregistrează cote diferite în funcție de gîndirea antrenorilor și de materialul uman pe care-l au la dispoziție.

— REP: Ajungînd la materialul uman, la jucători, nu rezist tentației de a vă solicita paralele comparative între ieri și azi. Care fotbaliști vi s-au părut mai valoroși, cei de acum 30 de ani sau cei de acum?

— O.L.: Poate n-o să te satisfacă, dar răspunsul meu este ...mixt. Media valorică a jucătorilor de azi este superioară celei din trecut, dar, pe de altă parte, cred că vîrfurile de atunci se situează deasupra celor de azi.

— REP: Crescut la școala comparațiilor directe, a ierarhizărilor și a clasamentelor punctate și argumentate, v-aș ruga să-mi indicați cîteva opțiuni față de mari jucători, cu atît mai mult cu cît ați văzut mii de fotbaliști pe toate stadioanele mari ale lumii. De-a lungul atîtor zeci de ani, ce fotbalist v-a impresionat mai mult?

— O.L.: Un englez, Alec James, sinteza unui atlet superb cu o îndemînare de excepție. I se spunea (înainte de război) „interul zburător". N-am văzut în viața mea un fotbalist mai percutant, mai înnebunitor pentru apărări.

— REP: Pe cine ați plasa pe locurile următoare?

— O.L.: Di Stefano. Jucătorul care făcea tot, sau aproape tot ce se poate face pe întreaga suprafață a terenului. Apoi, Pele. Cel mai rafinat atacant din istoria fotbalului. Ar urma... un loc liber, iar pe treapta a cincea l-aș așeza pe Beckenbauer, fotbalistul care apropie cel mai mult fotbalul de artă.

— REP: Sînt sigur că iubitorii fotbalului de la noi sînt curioși să vă cunoască preferințele în rîndul marilor jucători români.

— O.L.: Înainte de război, îl văd cu un... scurt-cap înainte pe Baratki în fața lui Bodola. Motivația? Teribila lovitură de cap a „minunii blonde", superior la acest capitol tuturor jucătorilor pe care i-am văzut pe toate meridianele globului. Amîndoi, și Baratki și Bodola, erau de talia marilor vedete internaționale de azi.

După război: Apolzan. Apărător ideal, tip de jucător de superclasă.

— REP: Pe cine apreciați mai mult din fotbaliștii noștri activi?

— O.L.: O să vă surprindă, poate, dar preferatul meu este Dinu, și nu pentru că a fost ales fotbalistul român nr. 1 al anului. Nu. Îl urmăresc și-l admir de multă vreme. Eu îl compar cu excepționalul fundaș ofensiv scoțian Gemmel. Sînt din aceeași familie.

— REP: Revenind la evoluția fotbalului de-a lungul timpurilor, știu că ați avut strînse legături cu iluștri oameni de fotbal din multe țări. Dr. Mihail Andrejevici, personalitate de vază a F.I.F.A.-ei, îmi spunea acum cîteva luni la Belgrad că se simte onorat de amiciția dv. N-am să adaug și alte complimente pe care vi le făcea, deoarece știu că sînteți omul care fuge de laude. Stărui totuși la capitolul relații cu mari tehnicieni ai fotbalului în speranța că-mi veți spune măcar cîteva cuvinte despre un Hugo Meisl, sau Vittorio Pozzo, pe care știu că i-ați cunoscut foarte bine.

— O.L.: Pe dr. Andrejevici îl știe toată lumea, fiind, cred, enciclopedia vie nr. 1 a fotbalului european. Hugo Meisl este, probabil, marele părinte al... spiritului ofensiv, pe care-l dorim și azi cu toții. Echipa lui minune — Wunderteam-ul — a fost cel mai mare spectacol fotbalistic ce mi-a fost dat să văd. Bătea orice adversar cu un joc ofensiv în care artificiile îți luau pur și simplu ochii. Fanatic al atacului, austriacul Hugo Meisl rămîne una dintre personalitățile celebre ale fotbalului mondial.

Cu „bătrînul leu" Vittorio Pozzo a fost altceva. Așa cum în războaie au existat mari generali care obțineau victorii pentru că își cunoșteau foarte bine adversarii, la fel a fost și cu Pozzo. Făcea echipei o pregătire de mare conducător. Își chema jucătorii la Coverciano o dată pe săptămînă — în decursul întregului an — iar fiecare partidă era pregătită în funcție de trăsăturile și de atuurile adversarului. Așa se face, bunăoară, că Squadra azzurra — condusă de el — învingea cu regularitate celebra echipă a Ungariei.

— REP: Aflîndu-ne după un turneu final al C.M., la care am participat după peste trei decenii de eclipsă, nu pot să nu vă întreb ce impresie v-a lăsat evoluția echipei naționale la „El Mundial"?

— O.L.: Fără vorbe mari și multe: băieții noștri s-au comportat peste așteptări! Cine pretinde că se aștepta la mai mult, glumește... Iar efectele evoluției naționalei la Guadalajara sînt dintre cele mai favorabile: echipa a scăpat de acele tiranice complexe care parcă o gîtuiau la începutul oricărei partide internaționale; este cu picioarele pe pămînt, conștientă de propriile posibilități, curajoasă.

— REP: O ultimă întrebare: în procesul de dezvoltare a fotbalului nostru, ce rol atribuiți cluburilor?

— O.L.: Cred că singura cale de urmat este cea a întăririi cluburilor. Nu se poate să mizezi doar pe 4—5 jucători de la Dinamo, 4—5 de la Rapid și încă vreo cîțiva de la celelalte echipe. Trebuie să întărim ceea ce constituie nucleul de bază al fotbalului de pretutindeni — clubul, acordîndu-i tot concursul în dezvoltare și pretinzîndu-i mult mai mult ca pînă acum. Pe vremea cînd eram selecționer, aveam 3—4 jucători foarte buni pe toate posturile (neavînd deci probleme în alcătuirea unui „11" valoros), iar astăzi avem posturi semivacante.

Cluburile — întărirea lor continuă — vor aduce soccerul românesc pe treapta pe care talentul băieților noștri și marea noastră dragoste pentru fotbal o reclamă.

Marius POPESCU

SPICUIRI DINTR-O CARTE DE VIZITĂ

— A fost sportiv de performanță la fotbal, rugby și oină, practicînd — ca sporturi auxiliare — tenisul și atletismul.

— A fost secretar general al clubului SPORTUL STUDENȚESC și președinte al secțiilor de fotbal, rugby și atletism ale acestui club între anii 1919—1926.

— A fost arbitru de categoria I la rugby, atletism.

— A fost secretar general al Federației române de fotbal de la înființare, din 1930, pînă în 1944.

— A fost secretar general al Comitetului Olimpic Român din 1946 pînă în 1956.

— Împlinește la 27 ianuarie respectabila vîrstă de 70 de ani.

SONNY LISTON

O EXISTENȚĂ METEORICĂ ÎN BOX ȘI ÎN VIAȚĂ

A murit Sonny Liston, fostul campion mondial al boxerilor profesioniști de categorie grea. A murit în împrejurări misterioase, așa cum i-a fost întreaga viață. Facem această afirmație gîndindu-ne că este, poate, unicul campion mondial care și-a început ucenicia sportivă în... închisoare. Acolo a învățat Charley Liston că loviturile pe care le împărțea cu dărnicie în desele încăierări la care participase se numesc croșee, upercuturi, directe sau jaburi.

Statura sa impunătoare (1,85 m și 91 kg) dar, mai ales, forța sa ieșită din comun l-au determinat să-și încerce norocul și pe ringul profesionist.

Avea 21 de ani cînd și-a făcut debutul pe un ring din St. Louis, unde, în seara zilei de 2 septembrie 1953, l-a făcut K.O. în primul rund pe un oarecare Don Smith. Dar boxul nu era principala sa preocupare, dovadă partidele pe care le susținea la intervale prea mari ca să ne putem închipui că acestea constituiau principala sursă a existenței sale. Deși în 1955 obține șase victorii din tot atîtea partide, dintre care cinci înainte de limită, **Liston nu boxează în 1956 decît o singură dată, iar în 1957 este complet inactiv. Revine în ring în anul următor și, din victorie în victorie, ajunge ca în 1962 să lupte pentru centura mondială deținută atunci de fostul campion olimpic, Floyd Patterson.**

Meciul Patterson — Liston a avut loc la 25 septembrie la Chicago și nu a avut istorie, SONNY LISTON CÎȘTIGÎND PRIN K.O. ÎN PRIMUL RUND. În 1963, la 22 iulie, Patterson solicită revanșa și „Domnul urs", cum i se mai spunea lui Sonny Liston, acceptă. Meciul s-a disputat la Las Vegas și a fost o copie identică a primei lor întîlniri: Liston a învins tot prin K.O. și tot în prima repriză. Se credea că apăruse un supercampion.

Și iată-l răspunzînd provocării unui tînăr greu, aureolat de medalia olimpică de la **Roma: Cassius Clay.**

Întîlnirea dintre Sonny Liston și Cassius Clay a avut loc în celebra stațiune Miami Beach, la „Convention Hall", la 25 februarie 1964. Aproape 9 000 de spectatori au venit să vadă cum se va descurca guralivul Cassius Clay în fața uriașului Sonny.

„Domnul urs" anunțase că îl va zdrobi cu un singur pumn pe «acest băiețel obraznic»". Și poate că intenția lui Liston s-ar fi realizat dacă Clay nu ar fi fost un maestru al eschivei. Jocul său de picioare a

Una din ultimele fotografii ale lui Sonny Liston

zădărnicit toate acțiunile de atac ale campionului mondial. În rundul șase Liston avea o arcadă spartă și se arăta complet derutat de stilul adversarului său. **Cel de-al șaptelea rund nu s-a mai disputat. „Domnul urs" nu și-a mai părăsit colțul. El l-a anunțat pe arbitrul meciului, Barney Felix, că este accidentat la mîna dreaptă și că nu mai poate lupta în continuare. Învingător prin K.O. tehnic, Cassius Clay.**

Meciul revanșă Clay — Liston a fost programat pentru data de 25 mai 1965. Cei doi au boxat în orășelul Lewiston, din statul Maine. Arena, un fost... hangar de avioane, nu cuprindea mai mult de 3—4 000 de spectatori. Ca urmare, biletele de intrare s-au vîndut la bursa neagră, costul unui fotoliu de ring ajungînd chiar la suma de 500 de dolari. Peste 500 de cinematografe au transmis acest meci. În plus, televiziunea. Financiar, problema a fost rezolvată, cei doi boxeri primind fiecare cîte 480 657 de dolari.

Din punct de vedere sportiv, partida a fost însă un eșec.

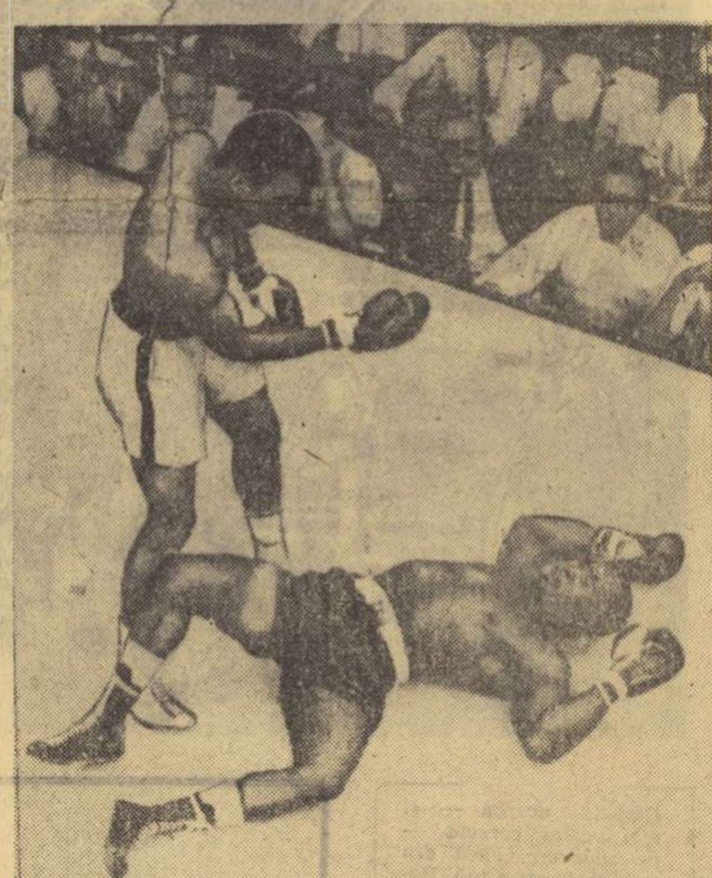
Imediat după primul gong Liston a recepționat o dreaptă formidabilă. A primit-o calm pregătindu-se pentru un meci de lungă durată. După o pauză foarte scurtă Clay atacă din nou și un formidabil „un-doi" izbește figura „Domnului urs" care se prăbușește pe spate knockoutat, cum se spune, „în cruce". Arbitrul din ring, fostul campion al lumii **Jersey Joe Walcott,** l-a numărat pînă la 10 pe Sonny Liston. K.O.! Cariera de campion s-a încheiat mai repede decît se așteptau numeroșii lui simpatizanți.

Iată, pe scurt, viața sportivă a celui care a fost Charley Sonny Liston, „Ursul din Las Vegas".

Petre HENȚ

Pe lista măsurătorilor antropometrice ale marilor campioni ai ringului, Sonny Liston deține două... recorduri.

În primul rînd mărimea pumnului său — 38,10 cm — depășea chiar pumnul uriașului Primo Carnera, care măsura doar... 37,46 cm. În al doilea rînd, glezna sa măsura 30,48 cm pe cînd a lui Carnera 29 cm.

...Și, cu acest al doilea K.O., în fața lui Cassius Clay, cariera pugilistică a lui Sonny Liston a luat, practic, sfîrșit

SAPTAMINA VIITOARE PE ECRANE

CÎNTECELE MĂRII

coproducție româno-sovietică

Scenariul: FRANCISC MUNTEANU, BORIS LASKIN
Regia: FRANCISC MUNTEANU
Imaginea: ALEKSANDR ȘELENKOV, IOLANDA CEN
Muzica: TEMISTOCLE POPA
Decoruri: GIULIO TINCU
Sunetul: OSCAR COMAN, OLGA BURKOVA
cu: DAN SPATARU, NATALIA FATEEVA, ȘTEFAN BANICĂ, ION DICHISEANU, DUMITRU CHESA, RÉKA NAGY, PETER PAULHOFFER, EMIL HOSSU, ȘTEFAN SILEANU, VALEA MALIANOVA, MARINA LOBIȘEVA, ANCA PANDREA

Vom aniversa

100 DE ANI DE PATINAJ ÎN ROMÂNIA

În luna martie a anului 1972, vom aniversa 100 de ani de patinaj în țara noastră și 50 de ani de la înființarea federației de specialitate.

Prima grupare de patinaj a fost înființată la Cluj în anul 1872, așa cum reiese din unele documente păstrate cu grijă, cum este acela pus recent la dispoziția noastră de către prof. Boldiș Vasile din Cluj. Este vorba chiar de Statutul acestei prime asociații de patinaj, ființînd încă din secolul trecut, pe teritoriul țării noastre.

Bineînțeles, s-a patinat la noi și cu mulți, chiar foarte mulți ani înainte. Recentele precizări în materie, provenind tot de la Cluj, atestă pregnant aceasta. Patina de os, care în prezent se află printre exponatele muzeului sportiv din Cluj, este o dovadă că patinajul era cunoscut pe meleagurile noastre încă în vremuri îndepărtate. Se apreciază că această epocă trebuie situată cam cu 800 de ani înaintea erei noastre.

Inițiativa Federației române de patinaj de a aniversa în mod festiv cele două evenimente mai sus menționate, a stîrnit un viu interes în rîndurile iubitorilor acestui sport, mulți dintre aceștia contribuind cu diverse documente suplimentare (afișe, diplome, insigne etc.). Acest interes a devenit și mai susținut atunci cînd s-a aflat că toate aceste date vor fi cuprinse într-un album festiv ce va fi publicat prin grija editurii Stadion, precum și în broșura „Un secol de patinaj în România", care cuprinde toate rezultatele tehnice obținute de patinatorii români la competițiile interne și internaționale la patinaj artistic și patinaj viteză, în cei 100 de ani de activitate. La redactarea acestor lucrări își dau contribuția o serie de specialiști precum sînt clujenii Ludovic Beke, Vasile Boldiș, Andrei Somodi (cel mai vîrstnic antrenor de patinaj artistic din țara noastră, 82 de ani), Carol Gal din Tg. Mureș, Bela Horos, Valeriu Marchievici, Gheorghe Roncea, Emilian Papuc, Ștefan Demeny din București, precum și alți pasionați ai patinajului. Materialele colecționate vor fi expuse și în cadrul unei expoziții, amenajată special în acest scop, la începutul anului 1972.

Evenimentul va fi marcat și prin organizarea unor mari competiții de patinaj, la care vor fi invitați patinatori din întreaga lume.

În cadrul adunării generale festive — lărgite — a comitetului federal al F.R.P. din luna martie 1972, se vor acorda diplome de onoare, medalia jubiliară și alte distincții de prestigiu, celor mai buni activiști, care și-au adus contribuția la dezvoltarea patinajului artistic și de viteză în țara noastră.

Pe această cale facem încă un apel acelor persoane, care posedă documente și alte materiale legate de activitatea de patinaj, să sprijine inițiativa federației noastre, punînd la dispoziție — prin donație sau contra cost — toate aceste elemente.

Mulțumind anticipat celor ce ne vor ajuta în această direcție, îi invităm de pe acum la aniversarea acestui important eveniment pentru mișcarea sportivă din patria noastră.

Prof. Fl. GAMULEA
secretar general al F.R. Patinaj

S-ar părea că, sportivul judoka aflat în aer, la aproape un metru înălțime, atunci cînd va cădea nu va mai putea să se ridice singur de pe saltea. Măcar o coastă ruptă, trebuie să survină. Dar, nu se întîmplă nimic. În întrecerile celor care practică judoul, asemenea poziții critice ale unuia sau altuia dintre competitori se întîlnesc foarte des. Altfel, nici nu ar trezi, probabil, atîta interes printre tineri, acest sport al abilității, în care... David îl poate învinge pe Goliat. Ceea ce trebuie știut, însă, este faptul că toți judoka, băieți sau fete, atunci cînd pășesc pentru prima dată pe saltea învață mai întîi cum să cadă și apoi cum să-și trîntească adversarul.

În imaginea realizată de colaboratorul nostru, Ion Popescu, *din Ploiești, este prezentată o spectaculoasă aruncare peste umăr cu prinderea brațului* (seoinage).

MARIN NICOARĂ, TURDA. 1) Acel „5" cu care a fost notat Tătaru, după meciul Steaua — C.F.R. Timișoara, n-a fost o greșeală de tipar (cum a crezut el, probabil), și nici una de apreciere (cum credeți dv.). Deși a înscris 3 goluri în acest meci (e necesar, totuși, să precizăm: primul, din lovitură de la 11 metri, iar al treilea în condițiile unui ofsaid nepenalizat de arbitru), Tătaru a prestat un joc puțin mulțumitor. Trebuie să vă spun, de altfel, că aceasta a fost și părerea observatorului federal. 2) În schimb, Iordănescu are drept la o rectificare: el trebuie să figureze printre jucătorii care au reușit să înscrie două goluri în deplasare (la Craiova, în meciul cu Universitatea).

G. I. VIRGIL, COBADIN. 1) Legea este una și aceeași: fie că e vorba de acordarea unui gol, fie că decizia se referă la un banal aut sau corner: în toate cazurile, arbitrul va aprecia dacă mingea a depășit linia respectivă, în aer sau pe pămînt, cu întreaga ei circumferință. 2) **„În jocurile de copii, desfășurate pe terenuri mai mici, dacă mingea degajată de portar intră DIRECT în poarta cealaltă, este gol?".** Răspunsul este valabil, atît pentru cei mici, cît și pentru cei... mari: dacă degajarea a urmat unei faze obișnuite de joc (în prealabil, portarul prinsese mingea șutată de un adversar sau trimisă de un coechipier) golul realizat în condițiile descrise de dv. este valabil (s-au și înscris asemenea goluri). Dacă însă e vorba de o executare a unui aut de poartă,

răspunde Ion Poștașu

echipa care s-a trezit cu mingea în plasă, nu trebuie să se sperie. Ea va fi repusă în joc, tot printr-un... aut de poartă.

NICOLAE MOCANU, COMUNA TISĂU. Dragostea pentru Rapid, dorința de a vedea cît mai multe meciuri ale acestei echipe v-au determinat să vă cumpărați televizor. Numai să nu se defecteze. Fie televizorul, fie... Rapidul! În orice caz, voi transmite televiziunii rugămintea dv. de a fi transmise mai multe partide de fotbal, dacă nu „în direct", măcar filmate.

IOAN PISTEA, CLUJ. 1) Unui arbitru de fotbal i se cere să dea dovadă de competență, corectitudine, autoritate, dar, pe lîngă aceste însușiri, el trebuie să aibă și un dram de... noroc. Dați-mi să conduc, în 1971, cîteva meciuri în care să nu fiu pus în situația de a acorda sau de a refuza o lovitură de la 11 metri, sau în care gazdele vor conduce în minutul 5 cu 3—0, și vă asigur că voi fi desemnat cel mai bun arbitru al anului. Înaintea lui Bentu și a lui Limona! 2) Veți primi răspuns prin scrisoare.

MIHAI DANIELESCU, OLTENIȚA. În urmă cu ani, echipa Tarom, care participa la campionatul diviziei B de fotbal, s-a clasat pe primul loc în seria I și a obținut, astfel, dreptul de a juca în A. Ea n-a activat nici un moment, însă, în această nouă categorie, superioară, întrucît a intervenit fuziunea cu Rapid. În felul acesta, Universitatea Cluj, care retrogradase din divizia A, s-a putut salva, ocupînd locul lăsat vacant de Tarom.

ION DORNESCU, VASLUI. Faptul că mă numesc Ion Poștașu, se pare că v-a îndreptat pe o pistă greșită, atît pe dv. cît și pe alți mulți cititori, care m-au rugat să transmit echipelor lor favorite felicitări de Anul Nou. În aceeași măsură, ar fi neindicat să-l întrebați pe poștașul care vă aduce scrisori, la ce echipă a debutat Dumitrache!

ANA BANUȚI, BOCȘA. Așa cum s-a arătat în materialul „Contribuția clubului Dinamo la pregătirea candidaților olimpici", Mihaela Peneș, care fusese accidentată, a reluat antrenamentele de condiție fizică și cele tehnico-specifice. Este de așteptat, deci, că ea va putea participa la concursurile din noul sezon atletic. Și, sperăm, cu succes!

Ilustrații: N. CLAUDIU